

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **S. S.,** zastoupena Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Sekaninova 1204/36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. OAM-253/ZA-ZA11-LE27-2018, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 8. 2018, č. j. 30 Az 25/2018 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny. Dne 18. 3. 2018 podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl o nepřípustnosti podané žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 31. 7. 2018 žalobu. Lustrem v evidenci spisů Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zjistil, že zcela identická žaloba proti témuž rozhodnutí žalovaného byla krajskému soudu doručena dne

31. 7. 2018, a proto v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) žalobu z důvodu překážky litispendence odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Proti napadenému usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítá, že žaloby nebyly identické, neboť druhá žaloba měla v petitu žádost o odkladný účinek. Krajský soud měl obě žaloby spojit do jednoho řízení.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v napadeném rozhodnutí ani v řízení jemu předcházejícímu neporušil žádná zákonná ustanovení a námitky stěžovatelky nejsou oprávněné. K námitkám týkajícím se důvodu pro odmítnutí žaloby se nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Tvrdí nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby, namítá tedy přípustný kasační důvod [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[6] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[7] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[n]*estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat*“.

[8] Pro posouzení překážky již probíhajícího řízení (§ 83 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.) je ve smyslu § 32 s. ř. s. rozhodné, kdy žaloby došly soudu (soudům); naopak bez významu zůstává, která z žalob byla dříve předána k poštovní přepravě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2004, č. j. 4 Azs 189/2004 – 49, publ. pod č. 381/2004 Sb. NSS). Totožnost věci v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] je dána totožností účastníků a napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011 – 60). K posuzování překážky litispendence by soudy měly přistupovat velmi obezřetně a vždy zvažovat, zda pozdější podání je samostatným návrhem zahajujícím řízení, nebo jen doplněním návrhu dříve podaného; tehdy by nešlo o nové soudní řízení a nemohla by vzniknout ani překážka litispendence (POTĚŠIL a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 365).

[9] V posuzovaném případě není sporu o tom, že obě žaloby byly podány stěžovatelkou a proti témuž správnímu rozhodnutí, je tedy dána totožnost věci. Rovněž není sporné, že podání v nyní posuzovaném případě došlo krajskému soudu později než podání, jemuž byla přidělena sp. zn. 28 Az 25/2018. Podání obsahovalo všechny náležitosti žaloby a identické odůvodnění. Krajský soud proto správně posoudil, že se nemohlo jednat

o doplnění dříve podané žaloby. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem k závěru, že projednání návrhu bránila překážka litispendence, a bylo proto na místě žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zamýšlela-li žalobkyně podat návrh na přiznání odkladného účinku žalobě vedené pod sp. zn. 28 Az 25/2018, nic jí nebránilo učinit takový návrh samostatně po podání žaloby, a to tím spíše, že byla již v řízení před krajským soudem zastoupena advokátem.

[10] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný netvrdil, že by mu nad rámec jeho běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu